

РЕШЕНИЕ

№ 34390

гр. София, 21.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **9327** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на „КАРСИДО“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от Д. Б. А., чрез адв. Р. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-003934 от 29.07.2025г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като са отнети документи СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели с № С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт по съображения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с изискванията за съдържание на акта. Според жалбоподателя ЗППАМ страда от липса на мотиви и е издадена без да са изяснени релевантните за случая факти и обстоятелства. Защитата теза е, че автомобилът е предоставен за управление на водача, който е показал валидно СУМПС. Претендира се отмяна на акта и присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, в с.з. се представлява от юрк. П., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелствата, че на 24.07.2025 г. около 04:33 ч. в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], А. Д. Д. с ЕГН[ЕИК] управлява л. а. "М." С 500 4 М., с рег. № С., собственост на „КАРСИДО“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], без да притежава СУМПС – отнето по реда на чл.171, т.4 от ЗДвП, за което на водача е съставен АУАН серия ГА № 3433506 от 24.07.2025 г.

Горните обстоятелства са отразени в АУАН, вследствие на което с оспорения административен акт е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП по отношение на собственика на автомобила „КАРСИДО“ ЕООД ЕИК[ЕИК].

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 21 е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. /л.20/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. В. Й., която съгласно приложената по делото Заповед рег. № 513з-9572/13.09.2024 г. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. В проверявания акт са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността. Не се констатира нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваността на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателите.

Несъстоятелни се явяват възраженията на жалбоподателя, че оспорения акт е издаден при неизяснена обстановка. В случая упражнената компетентност се основава на установеното при проверката, че водачът, който управлява МПС, е с отнето по реда на чл. 171, т.4 от ЗДвП СУМПС, за което е съставен АУАН серия ГА № 3433506 от 24.07.2025 г. От представените по преписката

материали, безспорно се установява, че дружеството–жалбоподател, посредством представляващата го Д. Б. А., се е запознала своевременно със съставения АУАН и дори е депозирала възражение срещу същия /л.10/. В така депозираното възражение са изложени твърдения, че на 24.07.2025г. г-жа А. е предоставила автомобила на сина си К. А., който бил на рожден ден с приятели. Същият употребил алкохол, поради което предоставил управлението на МПС на А. Д., с когото се познавали от години и знаел, че притежава СУМПС. Твърди се, че водачът е показал свидетелството си. Във възражението е отразено, че се прилага копие на СУМПС, но такова не е налично в административната преписка, нито в входа на производството жалбоподателят представя копие на СУМПС, издадено на А. Д..

Неоснователни са критиките към съдържанието на АУАН, в който коректно са описани установените при проверката обстоятелства, които се подкрепят от представената по делото справка на водача. Според нея СУМПС е обявено за изземване поради липа на контролни точки, като срещу А. Д. Д. е издадена ЗППАМ № 25-4332-002306/23.04.2025г. на основание чл.171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелство за управление на водач на МПС, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Според цитираната норма водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Неподкрепена с доказателства по делото е защитната теза в жалбата, че управлението на процесното МПС е предоставено на водача, след като същият е показал валидно свидетелство за управление. Обратното се установява от съставения АУАН, който се ползва с презумптивна доказателствена сила съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, която не е оборена в хода на съдебното производство. По делото не са ангажирани доказателства, отричащи констатацията на контролните органи, че при проверката водачът А. Д. не е имал в себе си СУМПС. В насока неясно остава, защо при поискването му, удостоверителният документ не е предоставен, респ. не са вписани възражения в тази насока.

При наличие на фактическото основание за издаване на ЗППАМ по чл. 171, т.2а, буква „а“ от ЗДвП, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да издаде посоченият в нормата административен акт в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 от ЗДвП. Адресат на мярката е собственикът на МПС - в случая жалбоподателят. Мярката е наложена за минимално посочения в чл.171,т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Издадената заповед съответства на целта на закона - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК в полза на СДВР следва да се присъди своевременно претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100,00 лева на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КАРСИДО“ ЕООД срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-003934 от 29.07.2025 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“.

ОСЪЖДА „КАРСИДО“ ЕООД да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Съдия: